

P. RIBERA.

Βακχίς.

Παρατηροῦσα τοὺς ἀκινήτους ὁφθαλμούς καὶ τὸ ἀνοικτὸν στόμα τῆς ἡ Νέλλη, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐνονῆσῃ ἀγ εἰς ἔξυπνος ἢ κοιμάται, ἐν τούτοις ὅμως βλέπει κατ' ἄρχας μόνον μειδίαμα καὶ ἀπαλήγη, πλήρη θελγήτρου ἔκφρασιν κάποιων ὁφθαλμῶν, ἀκολούθως δὲ εἰς τὸ σαλευόμενον, φαίνονται βάθος βαθμηδὸν καὶ κατ' δλίγον νὰ ξακοχεῖσονται γραμμαὶ κεφαλῆς, προσώπου, ὀφρύων καὶ γενείου. Εἶναι αὐτός, ὁ ἑκλεκτός, τὸ ἀντικείμενον μακρῶν δνειροπολήσεων καὶ ἐλπίδων. Οὐδὲν λοιπὸν παράδοξον, ἀν, βλέπουσα ἐμπρός της τὴν ώραίαν, χαρέντως μειδιῶσαν κεφαλήν, αἰσθάνεται ἡδονήν, ἀνεκφράστως γλυκὺν ἐφιάλτην. μὴ περιγραφέμενον οὔτε γραπτῶς, οὔτε μὲ λόγον. Βραδύτερον ἀκούει τὴν φωνήν του, βλέπει ὅτι ζῆ μετ' αὐτοῦ ὑπὲ τὴν ίδιαν στέγην, ὅτι ἡ ζωὴ τῆς βαθμηδὸν συγχέεται μετὰ τῆς ζωῆς ἐκείνου. Εἰς τὸ φαινόν βάθος παρέρχονται οἱ μῆνες, τὰ ἔτη . . . καὶ ἡ Νέλλη βλέπει εὐκρινῶς καὶ μὲ δλας τὰς λεπτομερείας τὸ μέλλον τῆς . . .

Εἰς τὸ φαινόν βάθος διερχόνται αἱ εἰκόνες, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Ἰδού, βλέπει ἡ Νέλλη, ὅτι κατὰ ψυχράν γειμεριήν νύκτα κρούει τὴν θύραν τοῦ ἐπαρχιακοῦ ιατροῦ Στεπάνη Λουκίτη. "Οπισθεὶς τοῦ πυλῶνος γαυγίζει γωγέλως καὶ βραγγωδῶς γηραλέος σκύλος. Τὰ παράθυρα τοῦ ιατροῦ εἴναι σκοτεινά. Γύρω ἡρεμία.

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ . . . δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ψιθυρίζει ἡ Νέλλη.

Ίδού, τέλος πάντων, τρίζει ἡ θυρίς τοῦ πυλῶνος καὶ ἡ Νέλλη βλέπει ἐμπροσθέν της τὴν μαγείρισσαν τοῦ ιατροῦ.

— Εἰν' ἐδῶ ὁ ιατρός;

— Κοιμάται . . . ψιθυρίζει ἡ μαγείρισσα γχηλοφώνως, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἀφυπνίσῃ τὸν κύριόν της. — Μόλις ἥρθε ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους. Μοῦ εἶπε νὰ μὴ τὸν ἔσπνήσω.

Αλλὰ ἡ Νέλλη δὲν ἀκούει. Ἀπομακρύνουσα αὐτὴν μὲ τὴν γεῖρά της τρέχει σὰν δικιμονισμένη εἰς τὸ οίκημα τοῦ ιατροῦ, καὶ ἀφοῦ ἐπέρχεται μερικά σκοτειγά καὶ ἀποπνικτικά δωμάτια, καὶ ἔρριψε καθ' ὅδον δύο τρεῖς καθέκλας, εύρισκει ἐπὶ τέλους τὸ δωμάτιον τοῦ ιατροῦ. Ο Στεπάνη Λουκίτης εἴναι πλαγιασμένος μὲ τὰ ἐνδύματά του, ἀλλὰ γωρίς σουρ-

τοῦχον καὶ μὲ ἀνεσυρμένον τὸ στόμα, ἀσθμαίνει. Πληγσίον καίει ἀσθενές κανδηλάκι. Ἡ Νέλλη χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν κάθηται εἰς μίαν καθέκλαν καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίει. Κλαίει πικρά καὶ ἀναπάλληται σύσωμος.

— Ο ἄνδρας μου εἴναι ἄρρωστος! λέγει.

Ο Στεπάνη Λουκίτης σιωπᾷ. Σηκώνεται βραδέως, ἐπακουηθὲ τὴν κεφαλήν εἰς τὴν πυγμήν του καὶ προσβλέπει τὴν ξένην μὲ ὑπναλέους, ἀκινήτους ὁφθαλμούς.

— Ο ἄνδρας μου εἴναι ἄρρωστος! ἐξακολουθεῖ ἡ Νέλλη, συγκρατοῦσα τοὺς λυγμούς της. — Πάμε, δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ . . . πάμε γρήγορα . . . ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

— Τί; μουρμουρίζει ὁ ιατρός.

— Ημέν; Καὶ ἀμέσως! Διαφορετικά, διαφοριτικά . . . εἴναι φθερὸν νὰ τὸ εἰπῶ . . . Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἡ πτωχή, ἡ βασανισμένη Νέλλη, καταπίνουσα τὰ δάκρυα της καὶ ἀσθμαίνουσα, ἀρχίζει νὰ περιγράφῃ εἰς τὸν ιατρὸν τὴν αἰγνιδίχν νόσον τοῦ συζύγου της καὶ τὸν ἀπεριγραπτὸν τρόμον της. Τὸ παθήματά της εἴναι ίκανὰ καὶ πέτραν νὰ συγκινήσουν, ἀλλ' ὁ ιατρὸς τὴν κυττάζει ἀπαθῶς καὶ οὔτε κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Θὰ ἔλθω αὔριον. . . ψιθυρίζει.

— Αὐτὸς δὲν γίνεται! λέγει ἔντρομος ἡ Νέλλη. — Εγώ ξεύρω, ὁ ἄνδρας μου ἔχει. . . τύφον. Πρέπει τώρα. . . ἀμέσως νὰ ἔλθῃτε!

— Εγώ. . . μόλις ἥλθω. . . ψιθυρίζει ὁ ιατρός.

Εἶναι τώρα τρεῖς ἡμέραι ποῦ πολεμῶ μὲ τὴν ἐπιδημίαν. Εἴμαι κατάκοπος καὶ πάσχω καὶ ὁ ἔδιος. . . Μεῦ εἴναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἔλθω! ἀπολύτως ἀδύνατον! Κ' ἐγώ, κ' ἐγώ εἴμαι προσθ. θλημένος.. . Νά. . .

Καὶ ὁ ιατρὸς ἔδειξεν εἰς τὴν Νέλλην τὸ θερμότερον.

— Η θερμοκρασία μου ἀνέρχεται εἰς τοὺς σαράντα βαθμούς. Δὲν εἰμπορῶ! Εγώ δὲν εἴμαι εἰς κατάστασιν οὔτε νὰ καθήσω. . . Συγγνώμην: Θὰ πλαγιάσω.. .

— Ο ιατρὸς πλαγιάζει.

— Μά! σᾶς παρακαλῶ πολὺ. γιατρέ! οίμωζει εἰν ἀπογινώσει ἡ Νέλλη — Σᾶς ίκετεύω! Βοηθήσατέ με, δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Βάλλετε τὰ δυνατά σας καὶ πάμε. . . θὰ σᾶς πληρώσω, γιατρέ!

— Κύριε ἔλέσσον. . . μὰ ἐγώ σᾶς εἴπα πιά! "Αχ!

Η Νέλλη ἀναπηδᾷ καὶ βηματίζει μὲ γευρικήν